

Mit láttunk virágvasárnap a pesti utcán?

Láttunk sok-sok barkát és ibolyát, mintha a környék erdői megindultak volna, s bejöttek volna a városba egy napra. Láttunk cicának öltözött nőket, nagy szalagcsokorral a nyakukban, öreg parasztasszonyt, ráncos fekete szoknyában, fejkendőben, robogó motorkerékpár hátsó ülésén, s láttunk egy már döngicsélő méhecskét is.

1934. március 28., szerda, 6. old.

Körkép

Két kakastollas csendőr között „gyanús külsejű”, afféle fél-úr lépeget. Világos tavaszi felöltő van rajta, nyúlszőr kalap. Holmi vidéki úri betörőnek, félkéz-kalmárnak rémlik.

Két kezét elől összefogja, mint aki meg van bilincselve, de rejtegeti. Úgy tesz, mintha csak a maga mulatságára tartaná így kezét.

Sunyi képe van az „illető”-nek, s noha az emberek általában ösztönös részvétet éreznek az elcsípett bűnösök iránt, ezt még csak sajnálni sem igen lehet. Az efféle érdek-bűnöző – mint amilyenek ez látszik – megérdemli sorsát.

Kíváncsiak követik hármukat. A Mária Valéria utcán haladnak, s már a hídhöz érnek. Talán a pestvidéki törvényszékre igyekeznek.

Most azonban valami furcsa dolog történik. A két csendőr megáll, a világos felöltős alak kezét nyújtja előbb az egyik kakastollasnak, majd a másiknak. Azok szépen paroláznak vele. Ő lecsap a Dunapart felé, a két csendőr pedig átballag Budára a hídon.

Egy kis tévedés. Mint egy mozdírámban. Mindenki örül.

Egyik budai temetőben egy fejfán gyászfátyol leng. Amikor közelebb megyünk, látjuk, hogy nem csak fátyol, hanem egy egész női gyászkalap, fátyollal együtt, fekete bodor-selyemből. Petőfi verse jut eszünkbe:

„Ha eldobod egykor az özvegyi fátyolt, fejfámra sötét lobogóul akaszd”.

Lehet, hogy annak, aki a fátyolt a sírra tette, szintén Petőfi verse járt az eszében.

•

Egy ferencvárosi kis bádogosműhely ablakán cédula, rajta a következő fölírás:

„A világ legpraktikusabb találmánya, eladó. Érdeklődni lehet a házfelügyelőnél, vagy a bádogosműhelyben”.

Próbáltunk érdeklődni a házfelügyelőnél s a bádogosműhelyben is, de – úgy látszik –, nem sok bizalmat kelthettünk, mert nem voltak hajlandók semmiféle fölvilágosítással szolgálni nekünk. Kár. Megeshetik, hogy a „világ legpraktikusabb találmánya” eladatlan marad.

•

A számtan és természettan kitűnő tanárját semmi szín alatt nem lehetett rávenni arra, hogy moziba menjen. Konokul ellenállt minden olyan kísérletnek, mely ilyen „méltatlan” helyre akarta csábítani. Nem volt hajlandó bemenni az „ellenség” utcájába.

Egy ízben azonban vidéki vendégei kedvéért mégiscsak bevonult egy mozgóképszínházba.

Fölvételeket mutattak be itt a világ minden tájáról. Látni lehetett az olasz tavakat, a Niagara zuhatagot, a Mount Everest hófödte csúcsait, repülőgépgyakorlatokat és hajósüllyedést, Hollywood legkarcsúbb bokájú tündereit, s közben holmi jelentéktelen társadalmi színművet is, a világ leghíresebb mozicsillagával a főszerepben.

Néhány tanártársa, aki véletlenül szintén jelen volt a moziban, az előadás végén megkérdezte a tanárt, hogy miután végre egyszer mégiscsak elszánta magát arra, hogy moziba megy, mondaná meg, mi tetszett neki legjobban az egész előadásban.

A tanár összemorcolta szemöldökét, néhány pillanatig gondolkodott, majd megállapító hangon ezt mondta:

A főhős jelleme ...

-i.

1934. március 30., péntek, 5. old.